

Men når vi har et område som det her, hvor vi kan se, at det er en indlysende fordel, at man går ind og gør noget for disse mennesker, som ellers meget vel kommer til skade eller måske endda dør af det, sætter vi den ideologiske fane lidt til side og siger, at så er det vigtigere, at vi varetager disse menneskers velfærd, helbred og liv, end det er at holde den ideologiske fane meget højt.

Der er jo tale om en persongruppe, som ikke er i stand til at klare sig selv. De kan komme til at forville sig ud, uden at de måske selv ved det. Her er det så, at vi i Fremskridtspartiet finder, det er forfærdeligt, at ganske mange senildemente på grund af manglende overvågning kommer til at forville sig ud og bliver meget forkomne, inden de bliver fundet, hvis de da overhovedet når at blive fundet, inden de er døde. Det er tragisk, og vi i Fremskridtspartiet mener ikke, der er tid til, at vi kan afvente et udvalgsarbejde, inden vi tager stilling til det her.

Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at elektronisk overvågning er et ganske godt supplement til de i øvrigt gode plejehjem, som vi har rundtomkring, skærmede afdelinger, personale osv., men vi mener, det er vigtigt, at vi allerede nu tager stilling til de spørgsmål, der bliver forelagt. Det burde Folketingets politikere kunne tage stilling til. Jeg ved godt, at det er svært, og at der er nogle hensyn, der strider imod hinanden, men det er nu engang for at løse disse opgaver, at vi er sat som politikere her i Folketinget.

Der er ikke en eneste, der i denne debat har ønsket at tage stilling til det, som forslaget handler om: at når diagnosen senildemens er stillet, giver vi mulighed for, at plejehjemmene kan lave en elektronisk overvågning ikke mindst af hensyn til de senildemente selv.

Jeg håber selvfølgelig, at udvalgsarbejdet alt andet lige kommer til at udmunde i noget positivt. Jeg håber også, at ministeren vil sørge for, at forslaget her vil indgå i de overvejelser, der vil blive gjort, men jeg kan ikke se, hvorfor vi ikke kunne have vedtaget dette forslag. Det ville kunne ske nogenlunde samtidig med, kan jeg forstå, at udvalgsarbejdet bliver færdigt. Så kunne vi kombinere de to ting og sige, at udvalgsarbejdets løsningsmodeller kombinerer vi med det her, for det har Folketinget allerede taget stilling til.

Men vi ser som sagt frem til resultatet af udvalgsarbejdet og håber så, at det kan få en

positiv indvirkning på dette forslag, og vi håber, at vi endelig langt om længe kan få gjort noget for de senildemente. Det fortjener de.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare sådan i al korthed sige, at essensen i vores holdning er, at det her ikke virker. Det ser ud, som om det virker. Vi tror ikke på, at det virker, og derfor er dette forslag sådan set kun første skridt på en vej, der logisk fører til, at man må lave fængselslignende forhold. Den måde ønsker vi ikke at løse problemet på.

Vi ønsker at løse problemet i den modsatte retning, nemlig ved at gøre plejehjemmene bedre, få dem til i højere grad at ligne hjem, sørge for, at der er bedre aktivitetsmuligheder, og at der er mere og bedre uddannet personale.

Det er den anden vej, vi vil, og det er derfor, vi ikke kan støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om øget troværdighed og gennemsigtighed vedrørende lægekonsulenternes virksomhed.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 13/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Forslaget her drejer sig om en række ændringer af regelsættet om lægekonsulenterne og deres